

El temps com passa

Durant més de quatre mesos, una selecció de les obres que han anat engrossint el fons d'art contemporani de l'Ajuntament de Girona els últims trenta anys ha sortit dels magatzems per posar a prova tant les qualitats de la col·lecció com la idoneïtat dels salons de l'antiga audiència per adaptar-la com a futur museu d'art contemporani. Amb setanta artistes representats, molts d'ells actius des dels anys setanta i vuitanta, si no molt abans, com en el cas de Torres Monsó, Fita o Vicens, *Color latent* ha afavorit un retrobament amb vells coneguts. Molts visitants comentaven amb sorpresa que no els calia consultar les cartel·les per identificar els autors, i de fet podien recordar amb precisió fins i tot la primera vegada que havien vist algunes de les obres, a l'època ja llunyana que les Sales Municipals programaven exposicions individuals d'artistes gironins. Hi havia al mateix temps un sentiment de familiaritat i de pèrdua, com si entre mig s'obrís una bretxa que té molt a veure amb la devaluació de l'artista en mans de la fulgurant figura del comissari i amb el desinflament de l'exultant economia dels anys vuitanta, que va arrossegar en la caiguda la desena llarga de galeries de la ciutat. Hem tingut poques ocasions més de seguir des de casa mateix la trajectòria de la majoria dels nostres artistes, així que la memòria s'aferra a aquell antic instant de revelació guardat en ambre al fons d'art municipal.

Pel que fa a les prestacions de la Casa Pastors com a museu, l'efecte és senyorial, tal com correspon a un palau que ungia els serveis de justícia d'una solemnitat i una respectabilitat afegides. Les dependències oficials ja solen transmetre una impressió anacrònica, que modernament es procura contrarestar amb una arquitectura impersonal que sembla equiparar-les amb la nau industrial o el pavelló d'esports. Però, tronades i tot, les sumptuoses estances de la Casa Pastors, amb els seus estucats, les cadires vellutades, els grans llums d'aranya, el blau principesc de les portes de doble batent i l'enrajolat i els arrimadors desgastats pel fregadís de les togues i alguna cua llunyana de lliurea de lacai, encara conserven una entranyable calidesa, potser de lloc viscut, d'hores

mortes vora l'escalfapanxes, de llum matinal posant-se a la porcellana del cafè, de corredisses infantils, de comptos arxiprestals a penes murmurats o de plor de jove-neta desairada ofegat sota el coixí. No és en aparença el lloc més a propòsit per exhibir-hi un fons d'art contemporani segons els dictàmens higienistes actuals, que tendeixen a infondre als nous temples de cultura una transparència glacial, incontaminada i fora del temps, com si allò que s'hi preserva requereís la cura d'un mamut dissecat en un compartiment estanc. Deixeu-me contradir aquesta mania purificadora que aïlla l'obra d'art del món que l'engendra. Passejant per aquest casalot decadent, tenia la sensació que l'exposició guanyava vigor, inserida en un marc històric que propiciava un fructífer diàleg amb el temps, com el que intensificaven els retrats dels desposseïts i els sofisticats maniquins d'alta costura de Richard Avedon en contacte amb les marques que havien deixat els bombardejos de la II Guerra Mundial al vell Palazzo Reale de Milà, en una inoblidable retrospectiva de 1995 que respectava fins i tot els impactes de bala, encara visibles com ulls buits

entre les obres penjades. Si els reformadors de la Casa Pastors saben obrir una via comunicativa ni que sigui la meitat de poderosa entre l'art i els seus llocs, podrem estar contents del nostre museu.

MARC VICENS